

Utilitat dels Parlaments

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 5 de febrer de 2022

Amigues, amics,

Jo tenia entès que els parlaments eren per legislar. Però tant si mirem l'un com l'altre, vull dir el Congrés dels Diputats espanyol o el Parlament de Catalunya (ja no diguem el Senat de Madrid), estan encallats en picabaralles internes i en conflictes (els que en saben en diuen contenciosos) amb la justícia que, sembla, finalment és la que mana en tot. No sé perquè no posen un govern format pel Consejo General del Poder Judicial i estaríem al cap del carrer. No volíeu franquisme, doncs tres tasses!

A Madrid estan encallats amb la llei de Reforma Laboral; els del PP i resta de companys d'extrema dreta, perquè la vigent la van fer ells; els de Podemos, perquè la vicepresidenta és seva i volen marcar perfil. Amb tot això, l'acord entre patronal, sindicats i *gobierno* ha esclatat pels aires. Una vegada que intervenien totes les parts implicades, que és el més democràtic, els polítics ho envien tot en orris, per variar... Potser els polítics no són tan democràtics com alguns es pensaven. Què us en sembla?

Ah! Però no cal anar gaire lluny. Algú sap quina d'aquelles coses de menjar està sobre la mesa i els escons del nostre Parlament, el Parlament de Catalunya? Jo reconec que vaig una mica despistat, però ara no se me n'acudeix cap. Sé que s'està defensant el dret a mantenir l'escó i la vicepresidència de la mesa del diputat (no recordo el nom i anar a cercar-lo al diari seria fer trampa) que quan era regidor a la Paeria de Lleida va mantenir els llaços grocs a les finestres del seu despatx. Em sembla molt bé que el defensin fins, diuen, que la sentència condemnatòria que té per aquest "delicte" no sigui ferma. Em sembla molt bé. Però, què més fan?

Ara resulta que volen aprovar una llei que rescabali el "feminicidi de les bruixes" que van ser cremades a Catalunya no sé quan. També em semblaria molt bé si de tant en tant ens expliquessin què fan amb les coses de menjar, com la reforma del sistema sanitari, o una llei que salvaguardi el nostre sistema educatiu amb immersió lingüística inclosa; sí, cal un coratge difícil de veure darrerament. Una llei d'ajut a les petites i mitjanes empreses i als autònoms. Una llei que garanteixi un sostre i un plat a taula per a tothom. ¿Per què el nostre Parlament no es pot ficar amb els mínims i màxims de salaris? ¿Perquè no en tenim les competències? Doncs, ens les prenem, perquè això sí que són coses de menjar i no les pobres bruixes que no les ressuscitarà ningú. Semblem els xais d'un ramat pansit. Volem la independència i no ens sabem enfrontar a aquestes coses que sí que donarien vots majoritaris a la independència de Catalunya.

I, gràcies que aquí no tenim forces armades que s'enduguin una part molt significativa del pastís pressupostari! Perquè, a l'Estat espanyol es gasten anualment desenes de milers de milions d'euros en armament i en els seus usuaris. Ara, *porque España y yo somos así, senyora*, envien al conflicte d'Ucraïna una fragata que els russos, amb una puntada de peu, enviarien a l'Antàrtida. Mentrestant, el ministro de Asuntos Exteriores va predicant la solució d'aquell conflicte per la via diplomàtica. Parlar i ensenyar la "pallaresa". Al damunt, la Unió Europea té com a ministre d'Afers Exteriors l'impresentable Pepe Borrell que ja la va espifiar davant el seu homòleg rus i ens va caure la cara de vergonya a tots per culpa seva.

Respecte del futur del nostre món no soc optimista, i no tan sols per les conseqüències del canvi climàtic, que Déu n'hi do, sinó perquè estem en mans d'una colla d'incompetents perillosos. Ara no parlo de Madrid ni de Barcelona, sinó del món. L'extrema dreta europea, americana o d'on sigui és tan perillosa com el Putin, el Xi Ging Pi (o com es digui) el de

les Filipines (Duterte?), el del Brasil (Bolsonaro?) o els militars del Sudan o de Burkina-Faso. Vull acabar.

A ningú no se li amaga que el conflicte d'Ucraïna és un polvorí que ens pot dur a la tercera guerra mundial. Empalmaríem amb la pandèmia de la Covid-19. Quina irresponsabilitat! No em fan por ni els russos, ni els americans, ni els xinesos. Me'n fan aquells que no ho sembla però que tenen la bomba, les bombes nuclears, com l'Índia, el Pakistan, Israel, Iran (encara que diguin que no), etc., etc. No vull fer de Gandhi ni de Jesucrist quan deia allò de parar l'altra orella, però crec que a Occident, també i encara que no ho sembli, queden grans personalitats competents i assenyades que han de ser capaces de fer entrar en raó els dirigents d'una banda i una altra. A veure si surten i... de pressa.

Vostre,